

Год. IV.

Декемврий, 1895.

Брой 12.

ЗИМА.

ВѢКЪТЪ НА СПЕЦИАЛИСТА.

Врѣмето е дошло кагато всички разрѣди задружно отдаватъ голѣмо почитание на специалиста. Старото въ това отношение се е замѣстило съ новото. Широчината е отстъпила, не на тѣснотата, защото тази би била твърдѣ силна дума, но на дълбочината, както се тя прилага на по-тѣсно поле. Съ други думи, общата способностъ на специалиста, окачествения по особенни линии. Единъ общъ практикантъ по медицината рѣдко се намира, освѣнъ въ отстранени мѣста, и даже тѣзи мѣста въ важни случаи се отнасятъ до специалистъ. Това се види естествено и желателно, и пакъ има опасностъ отъ прѣкаляване. Има много кръгове на дѣятелностъ въ които добръ закрѣгленъ чловѣкъ принася по-голѣма полза отколкото може да принесе специално приспособенъ за особенъ отдѣлъ чловѣкъ.

Евангелскитѣ священнослужители поясняватъ това. Има различия на дарби въ священнослужителството, както и различия на служби. Нѣкои иматъ специална дарба за благовѣстителство. Тѣ могатъ много добръ да увѣщаватъ и да правятъ възвание на други. Тѣ могатъ да събиратъ хора да слушатъ тѣхнитѣ слова, могатъ да ги досѣгнатъ въ тѣхнитѣ домове, и иматъ рѣдка специалностъ да работятъ съ подвижащи се души. Това е голѣма сила, и сила която не трѣбва да се малоуважава. Послѣ има велики проповѣдници. Тѣ прѣвѣсхождатъ въ ораторски слова. За тѣхъ се казва че тѣхниятъ прѣстолъ е амвонътъ. Тѣ се търсятъ за ораторскитѣ си дарби, и голѣми събрания всѣкога се трупатъ да ги слушатъ. Отъ днитѣ на Демостена велики оратори, било въ Църквата или Държавата, сж привличали уважението на чловѣцитѣ. Ефективностъ. (успѣпностъ) въ съчиняване и изговаряние духовни проповѣди е сила за добро, която се много цѣни отъ Евангелскитѣ Църкви. Проповѣдването на Евангелието е главната работа на священнослужителя. Самъ Павелъ възвеличи проповѣдването на Евангелието въ сравнение съ отслуживането на тайнствата, когато каза: „Защото не ме е проводилъ Христосъ да кръщавамъ, но да проповѣдувамъ евангелието“. Нѣкои сж твърдѣ успѣпни като пастири. Тѣ иматъ съчувствие, иматъ тактъ, иматъ опитностъ да работятъ съ хо-

ра; могатъ да имъ служатъ въ врѣме на мъжнотия. Тази способностъ често се малоуважава, като да е по-долна отъ просто показнитѣ дарби; но добритѣ пастири често биватъ по-ефективни (успѣпни) отъ силнитѣ проповѣдници, които прѣнебрѣгватъ пастирската работа.

Ни една отъ тѣзи способности, колкото и да сж велики по само себе си, не може да извърши пълнѣнъ успѣхъ въ Евангелското служителство безъ другитѣ. Тѣ сж всички необходими, и този който иска да бѣде най-успѣшенъ въ службата на Господа трѣбва да ги обработва всички. Върнитѣ пастиръ, силниятъ проповѣдникъ, точния благовѣстителъ *) съединени въ едно лице, съставляватъ личность, чиято ефективностъ за добро не може да се оспорява.

И тукъ се подига въпросъ достоенъ за сериозното внимание на младия проповѣдникъ.

Специалистътъ по религиозната работа се търси, а всезакрѣглениятъ проповѣдникъ се прѣнебрѣгва. Извѣстява се за примѣръ, съ пламенни думи че знаменитиятъ благовѣстителъ или прочутиятъ ораторъ има намѣрение да посѣти нѣкой градъ, и веднага се зематъ мѣрки не само за приличното му посрѣщане, но и за турение подъ негомо расположение най-голѣмата църква или най-голѣмото здание въ града; по добръ уравни въсѣниятъ Християнски священнослужителъ, който е вършилъ добра работа въ всѣки отдѣлъ на Християнския животъ, се удостоява съ съвсѣмъ малка или никаква признателностъ. Върниятъ чловѣкъ съ истинско послание нѣма желание за свѣтска слава. Той е доволенъ да гледа че Църквата постоянно върви напредъ; той се радва, не за това че славата му се трѣби по земята, но за това че името му е писано на небето, и че съ врѣме, „той съ радостъ ще се върне и ще носи сноповетѣ си.“

Този възгледъ не малоуважава специализирането, по просто се стреми да му опрѣдѣли приличното мѣсто. Въ науката, литературата, искусството, и даже въ практическата Християнска работа, трѣбва да има специалисти, Професорътъ по геологията, по философията, по филологията, трѣбва не само да има общо образование, но въ избраното си поле трѣбва да бѣде специалистъ.

*) Думата благовѣстителъ означава тѣзи проповѣдници на евангелието които нѣматъ опрѣдѣлена църква, но проповѣдватъ отъ мѣсто на мѣсто; тѣ сж единъ видъ патуещи проповѣдници.

Нито може да се съмнѣва нѣкой, че този който иска да върши най-добрата работа по разнитѣ полета на прѣобразованието трѣбва да бѣде чловѣкъ съ една върховна цѣль, и трѣбва да има специална подготовка за тази си работа. Безопасно правило е, че чловѣкъ, който има специална дарба за каква да е важна и нужна работа съ врѣме ще бѣде откритъ. Има хора които постоянно търсятъ такива лица, и чловѣчеството ги очаква.

Повтаряме, обаче, че священнослужителството въобще трѣбва да има прѣдъ видъ само пастирската като опрѣдѣлената нему работа. Да служи на людietъ въ духовни нѣща, да имъ прѣломява отъ Недѣля на Недѣля, нѣколко години наредъ, хлѣба на живота, да посѣщава болнитѣ имъ, да погребва мъртвитѣ имъ, да наставлява дѣцата имъ, да съчувствува съ тѣхъ въ мъчнотитѣ имъ, е работата на която е призванъ Служителътъ на Евангелието. И какво дѣло или положение би могло да бѣде по-велико или по-благородно? Какво силно учреждение е порядъчното църковно священнослужителство? Какъ се е издигналъ свѣтътъ чрѣзъ него? То е достойно за най-добритѣ таланти и най-високото образование.

Слѣдва, че младиятъ проповѣдникъ на този вѣкъ трѣбва да има широко образование. Той не трѣбва да се задоволява съ тѣсно изучаване на особенъ отдѣлъ. Той трѣбва да има добръ уравновѣсена подготовка. Той ще стори добръ да вземе „редовния курсъ“ на нѣкое учебно заведение въ което може да слѣдва като студентъ. Неговото желание трѣбва да е да прѣвѣсхожда въ всѣкой клошъ на богословскитѣ науки. Старо-Еврейскитѣ языкъ не трѣбва да се прѣнебрегва за философията, нито хомилетиката за Старо-Гръцкия языкъ. Богословието и историята ще иматъ свое мѣсто; и по този начинъ той ще стане „работникъ който нѣма отъ що да се срамува“ въ всѣко поле на което би го опрѣдѣлило Божието провидение.

Този възгледъ не ще да възбрънява специално внимание на каква да е наука, къмъ която той може да има специална наклонность, но добръ закрѣпената му подготовка е най-безопасниятъ и здравиятъ пѣтъ за пълното завладяване на каква да е специалность. Трѣбва да има, и има, въ Църквата мѣсто за всѣкого да работи, специално поле за мъже и жени съ специални дарби; но най-доброто поле, въобще, е обикновенното дѣло на служителя на Евангелието.

СЪЕДИНЕНИЕТО НА ХРИСТИАНСКИТЕ ЦЪРКВИ.

Отговорътъ на Гринделвалдъ къмъ Папата.

Прѣзъ м. Септември Благ. Д-ръ Лжинъ ималъ нѣколко интересни свидѣния съ Кардинала Рамполла и съ домашния капеллацъ на Негово Святѣйшество Леона XIII. Д-ръ Лжинъ билъ носителъ до Ватикана на отговора поднесенъ отъ водителитѣ на Евангелискитѣ църкви и на нѣколцина отъ Англиканската Църква, на писмото на Папата до Английския народъ. Слѣдующиятъ е текста на Гринделвалдското послание, което неформално е било поднесено на Папата: —

Покрени поздравления и благоволения въ Господи нашемо.

Като дружина Английски Християни събрани за да унапрѣдимъ священната кауза на съединението Християнскитѣ църкви, ний желаемъ да признаемъ Християнската учтивость и благочестивитѣ ламения въ писмото на Ваше Святѣйшество.

Ако и да не можемъ да забравимъ учението на историята, че сѣществующи раздѣления се породихъ въ защита на жизнени елементи на Апостолското Християнство и евангелската история, пакъ скърбимъ за настоящето раздѣлено състояние на Християнскитѣ църкви, а съ Ваше Святѣйшество, постоянно се молимъ да видимъ единството на Всемирната и Апостолска Църква.

Ний съзнаваме съ признателность къмъ Всемогъщаго Бога доказателството за истинско духовно единство което стои задъ нашитѣ различия и се проявява на само въ общото служение, що се прави на чловѣцитѣ но и въ молитва и хвали на общия Християнски животъ, въ многочисленнитѣ знакове на обща Християнска опитность, и въ знаменателното благословение, която Богъ на всѣка Благодать е подарилъ на всѣки отломъкъ на раздѣлената Християнска Църква.

Ний сме увѣрени че самъ Господъ нашъ Исусъ Христосъ е единкиятъ възможенъ центръ на Християнско единство, и че прѣбивающия Духъ на Отца и Сина въ всѣко Християнско сърдце, не само съставлява духовно единство, което чловѣкъ не може нито да създаде нито да развали, но и доставлява условията за опона навлямено единство за което се е молилъ Блаженитиъ нашъ Господъ.

Ний вѣрваме че единството трѣбва да се постигне не чрѣзъ поглѣщането на Християни въ едно исповѣданье на раздѣлената Всемирна Църква, но чрѣзъ такова съединение, което ще съхрани всичкитѣ елементи на Християнската история и практика, които въ Божието провидение разнитѣ Християнски исповѣдания сж заедружно искавали и защищавали.

Радостно и любезно се присъединяваме съ Вашето възвание за съединение и постоянна молитва къмъ Троицинияго Бога, щото въ великата Си сила и милость Той да управлява всичко гѣй щото видимото единство на Неговата Църква да може най-послѣ напълно да се изяви споредъ Неговото намѣрение.

И най-послѣ ний се молимъ на Всемиловитиго Отца щото въ безкрайното Си състрадание Той да увеличи въ насъ ози духъ на братолюбие къмъ нашитѣ братия Християни, който вѣе въ писмото отправено до Английския народъ отъ Ваше Святѣйшество.

(Слѣдватъ подписитѣ на четирма Англикански, двама Презвитериянски, четирма Конгрегационалистки, четирма Баптистки и четирма Методистки свѣщенослужители.)

Негово Свѣтѣйшество, обаче, като изказалъ своето задоволство дѣто прѣдставителитѣ не толкова Протестантски деноминации (наименования) могли да се присъединятъ съ него въ молитвата за Християнско единство, открилъ твърдѣ много ересъ за да го приеме публично и официално въ църковното сп. качество. За това Д-ръ Лжннъ, благодаренъ дѣто врѣчилъ на най-великия авторитетъ на Римската Църква автентичното изражение на събравшитѣ се въ Гринделвалдъ (Швейцария) Евангелски свѣщенослужители, върналъ се задоволенъ; нито ималъ причина да съжалява отсъствието на формално прѣдставление на посланието, което било вече поднесено въ прѣводъ и прѣгледано отъ Папата.

Сп. Review of the Churches (Прѣгледъ на Църквитѣ) за м. Октомврий е посвятено почти съвършено на разисквания по този въпросъ. То обнародва разискванията въ Гринделвалдъ по съединението на Християнскитѣ Църкви като начнува съ Словото на Д-ра Лжннъ върхъ „Опасноститѣ и силата на съединението“, слѣдъ което слѣдва слово отъ Манчестерския Архидяконъ върхъ „Смѣстующето Единство и Бѣдѣцето Съединение“.

Сближение не Съединение.

Г-нъ Уилфридъ Уордъ въ сп. Nineteenth Century (Деветнадесетото Столѣтие) има единъ членъ по въпроса за Съединението, който е озаглавенъ „Строгостта на Римъ“. Слѣдующиятъ пассажъ излага това което той нарича политиката на *сближението*:

Ако дългото — и въ ранитѣ години все зазѣбляващото — отчуждение, което затваря пътя на съединението, се е дължало на военното положение, на усиляване точкитѣ на различие, додѣто тѣ сѣ заличавали точкитѣ на съгласие, не може ли да се извърши постепенно промѣнение чрѣзъ симпатии и съдѣйствие, като се напиратъ върхъ точкитѣ на съгласие додѣто тѣ докаратъ окова взаимно добро споразумѣние, което ще направи вразумителни точкитѣ на различие? И — което е по-важно, ако разликитѣ сѣ се дължатъ на противно-всемирненъ „психологически климатъ“ не може ли новата симпатия съ общия Католицизмъ да промѣни този климатъ, и да издѣйствува интелектуално (умствено) промѣнение чрѣзъ едно първоначално етическо движение. Ако прѣ-

пятствия на съединението очевидно сѣ се натрупали отъ началото на седемнадесетото столѣтие но самъ, когато толкось отъ Католическия етосъ (нравъ) оставалъ въ общенародния умъ, не може ли съживлението на Католически симпатии да прѣмахне тѣзи прѣпятствия. Сегащо съединение и война не сѣ исчерпателни алтернативи. Едно чувство на братство съ нашитѣ братия Християни едно рѣшение да работимъ съ тѣхъ навсѣкѣ дѣто е нужно разискванието на различия, да прѣдпочитае съдѣйствието за добро отъ простото прѣпиране за само себе си — това е програма не за съединение, но за сближение.

В. Зорницъ съобщава че Гръцкия въ Цариградъ Патриархъ отправилъ до всичкитѣ Источни Църкви отдавна-обсѣждания въ Патриаршията отговоръ на Папската Енциклика (Окрѣжно) върхъ прѣдмѣта за съединението на Църквитѣ. Н. Свѣтѣйшество Патриархътъ казва че Православната Църква била въ всичкитѣ врѣмена готова да приеме всѣко прѣдложение за подобно съединение, стига само Римскій Архирей да истрѣскалъ единъжъ за винаги, веригата на многобройни и разни нововведения крадишкомъ введени и противни на Евангелieto, които докарали нещастното разединение между Источнитѣ и Западнитѣ Църкви.

(Колкото органическото съединение на всичкитѣ Християнски Църкви и да има обаяние за нѣкои людие, пакъ трѣбва да бѣдемъ откровенни да исповѣдваме, че това въ днешно врѣме, при всераспространяющата се идея за свободата на мисльта, едва ли е осъществимо, па и да бѣше, не щѣше да бѣде полезно; не щѣше да унапрѣдне добрѣ разбранитѣ религиозни интереси на човѣчеството. Но това което е не само желателно но и необходимо нужно, то е прѣмахванието на исклучителнитѣ притезания на нѣкои Християнски Църкви, притезания които до сега сѣ били най-големитѣ спѣшки за тѣсното сближение на всичкитѣ Християнски Църкви, като клоньовена едната Всемирна Християнска Църква. За постиганиято на тази цѣль трѣбва всички Християни усърдно да работятъ. Б. Р.)

ГОНЕНИЕТО НА РУСКИТѢ КВАКЕРИ (ДУХОБОРЦИ)

Отъ Графа Толстого.

Въ Английското списание Contemporary Review (Съврѣмененъ Прѣгледъ) Графъ Толстой разказва въ кратецъ повѣстѣта за гонението, което е сполѣтило *Духоборцитѣ*, които могатъ да се опишатъ като единъ

видъ Русски Квакери, и които сега жестоко се прѣслѣдватъ отъ Русското Правителство, защото отказватъ да носятъ оружие. Слѣдующото е съкращение на това което Графътъ расказва: —

Духоборцитѣ, които сж се заселили въ Кавказъ, сж подвѣргнати на жестоки гонения отъ страна на Русскитѣ власти, и тѣзи гонения, описани въ доклада на едного, който направилъ распитване на мѣстото, ставатъ сега въ този моментъ. Тѣзи Духоборци сж били ужасно бити. Селата имъ сж били подъ езекуция и Казази сж квартирували въ къщитѣ имъ; доказано е, че Казацитѣ сж позволили всѣкакви произволи на онѣзи беззащитни хора и то сж съизводенето на тѣхнитѣ офицери. Онѣзи които сж били отказали отъ военната служба били мачени и тѣлосно и душевно; и съвършено истина е, че едно благоденствующе население, което сж десетогодишенъ тежкъ трудъ бѣше създадо своето благоденствие, е испѣдено отъ жилищата си, и заселено безъ земя и безъ сръдства за препитанне въ Георгійскитѣ села.

Причината за тѣзи гонения е тази, че за нѣкакви си причини три четвърти отъ Духоборцитѣ (т. е. около 15,000 души, цѣлото имъ население е около 20,000 души) тази година сж се повърнали съ подновена сила пусърде на прѣдшното си Християнско исповѣданне, и сж рѣшили да се съобразатъ на дѣло съ Христовия законъ, несъпротивление на злото съ насилие. Това рѣшение ги направило отъ една страна, да си изгорятъ всичкитѣ оружия, които въ Кавказъ, се считатъ твърдѣ нужни, и по този начинъ да напустнатъ възможността да се блятъ и да се оставятъ на волята на кой да е грабителъ (мародеръ), и отъ друга, да се откажатъ, подъ всички обстоятелства, да участвуватъ въ какви да било насилствени дѣла, които Правителството би изискало отъ тѣхъ; като знаели, че тѣ трѣбва да се откажатъ отъ военна служба и каква да е друга служба, дѣто се употребява насилие. Правителството не можаше да допусне таково напускане на длъжности освятени отъ закона отъ страна на толкозъ хиляди души, и една борба избухна. Правителството изискава покорностъ на своя законъ; Духоборцитѣ не се покоряватъ.

Правителството не може да отстъпи. Не само за това, защото тога отказване на Духоборцитѣ да приематъ изискванията на Правителството, отъ официална гледна точка, не се опровергава, и противорѣчи на отъ вѣрмето освѣтения сѣществующъ порядкъ; но такива отрицания трѣбва изведнѣжъ да се отхвърлятъ, за единичката причина, че ако се позволят на десетъ, утрѣ ще има хиляди, и десетъ хиляди други, които ще искатъ да избѣгнатъ товара на данѣцитѣ и военната повинностъ. И ако това се позволи, то ще се появятъ грабежи и хаосъ въ всѣто редъ и безопасностъ; имотътъ и животътъ на никого не ще бѣждатъ обезпечени. Така разсѣждаватъ властитѣ; другояче тѣ не могатъ да разсѣждаватъ; и тѣ, разбира се, не могатъ да се обвиняватъ за дѣто тѣй разсѣждаватъ.

Стачка противъ войната.

Русското Правителство, дѣйствително, се намира лице съ лице съ организирана стачка, основана на религиозенъ принципъ, противъ принудителна военна служба. Селе-

нитѣ мразятъ военната повинностъ, и ако на съвѣстни възражения противъ солдачината като противохристиянска се допуснѣше да освобождаватъ отъ военната служба, то числото на Русскитѣ Квакери щѣше да се увеличи съ милиони. Графъ Толстой се отнася къмъ гоненията твърдѣ философски. Той се радва въ скърбъ, и вижда въ мъченичеството най-красия пѣтъ къмъ побѣда: —

Полудивитѣ Казази, които по заповѣдъ на офицеритѣ си биха Духоборцитѣ „скоро имъ дотегна тази работа, както сами казвали, когато квартирували по селата на Духоборцитѣ. Това значи съвѣстѣта почнала да ги мачи; и властитѣ, като се бояли отъ влиянието на Духоборцитѣ врѣхъ тѣхъ, побързали да ги отстранятъ. Никого не е имало гонение на невинни хора, които да не се е свършвало съ приемането отъ гонителитѣ причинитѣ на гонимитѣ; както станало съ пѣлководца Симеонъ, когато истрѣбилъ Навликеевитѣ, и послѣ усвоилъ тѣхното вѣрую. Колкото по-снисходително е Правителството, толкова по-бържѣ ще расте числото на истинскитѣ Християни. Колкото по-жестоко е Правителството, толкова по-бържѣ се намалява числото на тѣзи, които отстъпватъ на изискванията на Правителството. И тѣй, било че е снисходително или жестоко къмъ челоуѣци, които съ живота си възвѣстятъ Християнството, Правителството ускорява своето събаряние. „Сега е сѣдба на този свѣтъ; сега князѣтъ на този свѣтъ ще бѣде испѣденъ вѣтъ.“

Въ прѣдисловието на своя членъ Графъ Толстой исказва слѣдующото пророчество за окончателна побѣда: —

Ако ний само имаме дързновение и смѣло Го исповѣдаме, то скоро не само ще исчезнатъ онѣзи ужасни гонители на тѣлото на истински ученици Христови, които въ своя животъ практически изпълняватъ Неговото учение, но не ще останатъ вече тъмници или затвори, нѣма да има война, подкупничество, лѣностъ, или смазаностъ отъ трудъ спромашия, подъ която сега пѣшка Християнското челоуѣчество.

УРЪ ХАЛДЕЙСКИЙ.

Библейскитѣ забѣлѣжки за този старъ градъ сж много кратки и чисто случайни. Най-дългата е тази: „И азъ Тара Аврама сина си, и Лота, Аррановиятъ синъ, внука си, и Сара, снаха си, жената на сина си Аврама: и излѣзохъ наедно отъ Урѣ Халдейскій, да отидатъ въ Ханаанската земя; и дойдохъ до Харранъ, и населихъ се тамъ“ (Бит. 11;31). Точната мѣстностъ на Урѣ е била споренъ въпросъ, и не по-малко отъ петъ мѣста сж се показвали като вѣроятното ранно мѣстожителство на Авраама. Фактътъ, че той отишелъ въ Ханаанъ прѣзъ Харранъ, дѣто Тара умрѣлъ, е повелъ нѣкои да го отождествятъ съ Урфа, малко на

сѣверъ отъ Харранъ. Това изглежда, на първъ погледъ, твърдѣ вѣроятно, защото, ако Уръ е билъ на крайния югъ, не далечъ отъ Персийския Заливъ, т. е. на десния брѣгъ на р. Ефратъ. то защо, пита се, Авраамъ да тръгне първо къмъ сѣверъ вмѣсто къмъ западъ, и да минува р. Ефратъ два пѣти, когато той би могълъ да стигне до Ханаанъ безъ ни единъ пѣтъ да минува оная рѣка? Въпросътъ за пътя зависялъ отъ много обстоятелства. На първо мѣсто Тара не билъ обикновенъ емигрантъ само съ своето семейство, но повече силенъ главатаръ, съ двѣ или три хиляди послѣдователи и много говеда и различни стада. И тъй не само пашата за стадата му, но и тѣхната безопасностъ както и оная на неговитѣ людие би повлияла върхъ избора на пътя. Безъ, обаче, да влизаме въ подробности, ще кажемъ че повечето Ассириолози сега сж въ полза на опрѣдѣленіе мѣстността на Уръ при сегашнитѣ развалини на *Мугенръ*, на западния брѣгъ на рѣката Ефратъ. Тѣзи развалини, ако и да сж сега шестъ мили отъ рѣката, въ старо врѣме несъмнѣнно сж били твърдѣ близу до брѣга ѳ, и не твърдѣ далечъ отъ залива. Натрупването на довлечена прѣстъ би изяснило видимото оттегляване на морето, а построеніето на канали или намѣнение течението на рѣката би изяснило разстояніето между развалинитѣ на Мугенръ и рѣката Ефратъ. Старото име на Мугенръ било Уру. Това, както забѣлѣзва Шрадеръ, се доказва отъ запискитѣ на старитѣ Вавилонски царие, намѣрени на самото мѣсто. Този великъ школьникъ, както и повечето Ассириолози, сж съгласни въ това, че Уру въ клиновиднитѣ надписи е тождественниятъ библейски Уръ. Надписитѣ намѣрени въ този най-важенъ, и пегли най-старъ, градъ на Южна Халдея, и въ близосѣднитѣ мѣста, които сж зависѣли отъ Уръ, сж били твърдѣ многочислени и различни по характеръ: Хоммелъ е извършилъ велика работа въ прочитанието имъ.

Думата „Уръ“ вѣроятно означава „градъ“, и тогазъ „Уръ Халдейскій“ е равносилно съ „градътъ, или столицата, на Халдея“. Споредъ Сейса, Уру е семитическата форма на Сумерийската дума *ери*. Че Уръ е билъ твърдѣ важенъ градъ, съ една дума, метрополита, се доказва отъ много надписани тухли, намѣрени не само при самия Уръ, но и въ разваленитѣ храмове на близосѣднитѣ

мѣста, като при Нифферъ, Сенкера, и пр. Тѣзи тухли носятъ името Урукъ (по-добръ Ирбау), царъ Урскій. Има тъй сжщо и много надписи, както онѣзи по статутѣ на Гудеа (около 2800 год. прѣди Р. Х.), които свидѣлствуватъ за величието на Халдея, и особено за онова на Уръ, който градъ вѣколко вѣка прѣди Авраамовото врѣме билъ голѣмъ търговски и индустриаленъ центръ. Професоръ Маккурди въ новото си и твърдѣ интересно списание: *Историята, Пророчеството и Паметницитѣ*, казва за най-раннитѣ жители на Вавилония: „Неизвѣстността която покрива раннитѣ врѣмена на западна Азия първо се распрѣсва отъ свѣтлината, която я озарява отъ къмъ истокъ, сцената на сътворението на чловѣка и сѣдалището на най-раннитѣ цивилизации; и при все че лучитѣ сж редки и прѣснати и достигатъ само до негдѣ, като оставатъ голѣми врѣменни пространства неосвѣтлени, пакъ знаемъ, че три империи, всѣка една отъ които е траяла четири стотинѣ години, сж се били подигнали, процвѣтѣли и паднали въ Вавилония, тогазъ когато осталата частъ на Западна Азия е била още политически неорганизирана, и прѣди праотецътъ на Израилитѣ да е билъ напусналъ родния си градъ „Уръ Халдейскій“. Да ли сж били старитѣ владѣтели на Халдея Семити нѣма нужда да се разисква тукъ. Ний сме, обаче, наклонни да върваме, съ Професора Хилпрехта, че послѣдниятъ походъ испратенъ отъ Университета на Пенсилванія (Америка) „доставилъ неопровержимо доказателство за историческия характеръ на това примитивно Семитическо царство.“

Стари классически писатели разказватъ чудесни нѣща относително плодородието на земята около Уръ, която възнаграждавала труда на земледѣльца съ жито и ечемикъ по нѣкогашъ тристократно (съ триста за едно). Такива грамадни жѣтви би били изворъ на голѣмъ доходъ, и несъмнѣнно голѣми количества отъ тѣзи зърнени храни би се изнасяли на далечни страли по-малко благоприятствувани отъ природата, отъ дѣто би хж се принесли въ замѣна много полезни артикули. Ний знаемъ отъ паметницитѣ, че Западна Азия, Арабия и Египетъ сж били свързани чрѣзъ много кирвански пѣтища съ Уръ още въ тридесетъ и деветото столѣтие прѣди Р. Х., и че Урскитѣ кораби правили пѣтешествия по далечни страни, като до

Нитукъ, или Дилмунъ, Маганъ и Милухка. Деличъ мисли че Дилмунъ е островътъ Бахрейнъ въ Персийския Заливъ, който е билъ голѣмо складочно мѣсто за размѣна на стоки. Маганъ, ако и да не е положително отождественъ, е билъ по всѣка вѣроятностъ нѣкое пристанище на Червено Море. На това заключение благоприятствува видътъ на стокитѣ за които се казва, че сж били внасяни отъ Маганъ. Мнозина мислятъ че употребенитѣ за статуитѣ на Гудея камъние, *диоритъ* или *долонитъ*, трѣбва да сж дошли отъ Синайския Полуостровъ, Кипарисовото чамовото и кедровото дърво употребявани за украсяване храмове и палати, били споредъ надписитѣ на Гудейскитѣ статуи, отъ Амана; и тѣй Ливанъ, Анти-Ливанъ и Тавръ трѣбва да се помагали за тази работа. Дѣскитѣ отъ тѣзи далечни страни, като се веднѣжъ пристигали до р. Ефратъ могли би твърдѣ лесно да се пущатъ по плутове да плуватъ надолу по рѣката.

Естествено такава търговия би произвела голѣмо богатство, което пъкъ би произвело искусни работници. Скулптурата била достигнала до по-висока точка нежели оная на ранния Египетъ. Ветеранътъ археологъ Масперо, който навсѣкждѣ се счита като авторитетъ по въпроси касающи се до древното искусство, поставя порфирния цилиндър на Шарганиения, писецъ между майсторскитѣ творещи на источни гравировки. Нито стои този цилиндъръ съвсѣмъ самъ, защото такива статуи отъ изящна хубостъ и форма сж се събрали покрай р. Ефратъ. Металлургията сжщо е била въ напрѣдвало състояние. Не само намирами нѣща изработени отъ бронзъ, като копия и саби, но артикули направени отъ сребро, сж били ископани. И дѣйствиелно едно отъ най-интереснитѣ отъ Г-нъ Сарсаковитѣ открития е било сребърна ваза. Това "най-ранно сребърно издѣлие" що знаемъ, така се описва: „Вазата почива на четири мѣдни крака, хубаво декорирани и понскупани съ четири лъвоглави орли, които сж си забили нектитѣ въ гърба на лъвоветѣ, които се размѣняватъ съ ругачи и лисици . . . и се надписани съ името на Ентемена единъ отъ най-раннитѣ имъ царие.

— „Поставихъ те Отецъ на много народи прѣдъ Бога, въ когото повѣрува и който съживява мъртвитѣ и нарича което не съществува като че съществува.“

ИСПЪЛНЕНИЕТО СЪНЯ НА ЕДИНЪ ПИЯНИЦА.

Прѣди нѣколко години, когато още нѣмало ни едно въздържательно дружество, съвършенното въздържане отъ опивателни пития не се считало за священь длъгъ на Християнина; затова Църквата Христова не обръщала надлежното внимание и грижа за да запази членоветѣ си отъ този врагъ на тѣлото и дуиата.

Прѣзъ това врѣме Г-нъ Р. билъ членъ на една отъ тия църкви. Той билъ доста трудолюбивъ и правственъ человекъ, добръ домакинъ и баща, и често зималъ живо участие въ дѣлото Господне и вътрѣ и вънъ отъ църквата. Но за съжаление въпрѣки добродѣтели му Християнски животъ ималъ едно нѣщо, което го грозело и застрашавало, и това нѣщо било навикътъ му да употребява *по малко* спиртно питие. Той считалъ себе си доволно рѣшителенъ че никога не ще прѣкара мѣрката за да се упие. Но уви! той не познавалъ себе си. Той не знаелъ, че билъ като оная муха която хвърчи и си бие крилата въ паузината на паяковото гнѣздо. Единъ день пастирътъ на Г-на Р. отворилъ сирioзенъ разговоръ съ него по този прѣдмѣтъ и съ нѣжвостъ и любовъ го увѣщавалъ да напустне този си лошъ навикъ като му казалъ, че това е не само голѣмъ порокъ за него, но и съблазнь на слабитѣ въ църквата, и че ако се не покае, непременно ще погине.

На слѣдующата Св. Недѣля пастирътъ проповѣдвалъ отъ 1 Кор. 6; 9, 10, именно върху думитѣ „*Пияницитѣ нѣма да влизатъ въ царството Божие.*“ Това слово много силно подѣйствиуващо върху сърдцето на Г-на Р. като че огненна стрѣла пронизала сърдцето му. Оная Св. Недѣля за него била единъ отъ най-тежкитѣ дни на живота му. Напразно се трудилъ да махне отъ умътъ си грознитѣ и застрашителни мисли. Той като че глѣдалъ пѣкъльтъ и пияницитѣ млечни въ негасимия огнь. Въ такава състояние билъ прѣзъ цѣлия она день. Той се надѣвалъ че вечерниятъ сънъ ще му даде облекчение и миръ но; напразно. Едвамъ по срѣдъ ноцъ можалъ да заспи. Но уви! токо що заспалъ и ето че сънувалъ че умрѣлъ, и тутакси се намѣрилъ въ пѣкъльтъ. Съ голѣмо удивление и растреперанъ отъ страхъ пристѣпилъ малко на напрѣдъ, и екаво да види, безбройно множество хора, всич-

ки облѣчени съ по една дълга черна дреха и всякой мълчишкомъ гледалъ прѣдъ себе си и сегисъ тогисъ издавалъ по една тежка въздишка, и сторило му се като че огненни искри излизатъ отъ устата имъ.

Тая гледка много го ужасила и той казалъ въ себе си: „Нашиятъ пастиръ ни проповѣдва челя пѣкълътъ имало огънь, но азъ не виждамъ такова нѣщо тука.“ Тутакси се издала заповѣдъ (отъ кого и той не знаелъ) на одного отъ страждующитѣ да разгърне черното си облекло и да си покаже гърдитѣ на новодошлия посѣтителъ, и ахъ! ужасъ! Той видѣлъ купъ огънь разгоренъ въ най-големата му сила. Тогава той разбралъ, че огньтъ който мжчи нечестивитѣ не е възкашенъ и вещественъ но огънь въ сърдцето, който човѣческии языкъ не може по никой начинъ да искаже. Слѣдъ като разгледалъ всичко, обърналъ се да си излѣзе на вѣнъ; но една невидима ржка го хванала изотзадъ и не го пуснала да излѣзе, като му казалъ единъ гласъ „който дохожда тука не може да излѣзе.“ Напразно се трудилъ човѣкътъ да се откопчѣе и да избѣгне отъ тамъ; ржката силно и по-силно го теглила назадъ. Най послѣ му се казало че може да му се позволи да си отиде, ако се обѣщае, че слѣдъ една година пакъ ще дойде, и човѣкътъ за да се избави, обѣщалъ се, че слѣдъ една година ще се върне пакъ.

Щомъ далъ това обѣщание и ржката го пуснала, и той искокналъ завчасъ вѣнъ. Тогазъ се събудилъ цѣлъ растреперанъ отъ страхъ.

На слѣдующия денъ той отишелъ при пастиря и му расправилъ съновидението си. Пастирътъ му казалъ че това е гласъ отъ Бога до него да се покае.

Не се знае да ли пастирскии съвѣтъ подѣйствувалъ врѣхъ него или страхътъ отъ съновидението; но както и да е човѣкътъ напусналъ съвсѣмъ пиението на опивателни пития и за шестъ мѣсеца живѣлъ трѣзвенъ и примѣренъ животъ.

Слѣдъ това той се разболѣлъ и дълго врѣме боледувалъ; въ слѣдствие на болестъта той много отпадналъ тѣлесно. Когато почналъ да оздравява докторътъ го съвѣтвалъ да употребява по малко вино. Ахъ, това малко скоро възбудило охота за повече и повече, догдѣто най послѣ той станалъ закоравѣлъ пияница.

Напразно се трудили неговитѣ приятели

да го развърнатъ отъ тозъ му гибеленъ пѣтъ.

Единъ денъ на пѣтнитѣ врата на пастирския домъ силно се похлопало. Слугата като отворилъ, видѣлъ едно гологлаво, босо и дрипаво момченце на вратата. Какво искашъ, момче? попиталъ слугата. Пастиря търся, Господине. Тукъ ли е? Защо ти е пастирътъ? казалъ слугата. О! Тате, Господине, Тате, падна — Тате умрѣ, и послѣдната дума не можало да я доизговори отъ плачъ. Скоро се извѣстило това на пастиря, който тутакси послѣдвалъ момчето. Слѣдъ като минали нѣколко улици, скоро влѣзли въ една крива и кална улица и се спрѣли прѣдъ една ветхакъщица. На двора лежалъ единъ човѣчески трупъ. Живъ ли билъ или умрѣлъ човѣкътъ още никой не знаелъ, защото докторътъ още не билъ пристигналъ да го разгледъ. Тамъ имало събрани много жени и дѣца отъ съседитѣ. Уви! ужасна глѣдка! До трупа една млада и хубава жена стояла на колѣнитѣ и до нея четири малки дѣчица които най-жално плачели.

Човѣкътъ него денъ се върналъ много пиянъ. Като почналъ да се качува по стълбата за да влѣзе въ стаята, тѣкмо когато щѣлъ да стѣпи на най-горното стѣпало на стълбата, прѣплели му се краката на на-прѣдъ и тежкий трупъ се литналъ на на-задъ като олово падналъ възнакъ долу на каменния дворъ безъ да мрждне отъ мѣстото си.

Пастирътъ извадилъ отъ джоба портофеля си и въ една отъ страницитѣ намѣрилъ записано „1844 година, Септемврий 15-й Да. Това бѣше датата когато Г-нъ Р. видѣлъ съньтъ, и днесъ е точно една година отъ тогазъ, и той мъртъвъ.“

Да, умрѣлъ той, закоравѣлъ пияница, защото не послушалъ прѣдупрѣдителния гласъ Божий. Читателю, слушай Божий гласъ, който те вика да живѣешъ въздържателенъ и чистъ животъ.

А. Х. Г.

Нѣкои казватъ, че вѣкътъ на рицарството се е миналъ. Вѣкътъ на рицарството никога не минува, додѣто има непоправено на земята зло, и има човѣкъ да казва: „Азъ ще поправа това зло, или ще изживѣя живота си въ старанието си да извършъ това“. Вѣкътъ на рицарството никога не минува, до когато човѣцитѣ иматъ доволно вѣра въ Бога за да работятъ за поправление на злото.

Чарлзъ Кингсли.

Религиозни и други Вѣсти.

Силата на Евангелието: — Френското Сп. La Chambre Haute (Високата Камара) пише: „Едно отъ най-хубавитѣ завоевания на Евангелската Миссия е навѣрно това: Слѣдъ половинъ столѣтие трудъ въ 80 тѣ острови, които образува Фиджийския архипелагъ въ Океанія, сега има 900 добръ организирани Методистки църкви.

— *Библията:* — Извѣстия отъ Лондонъ гласятъ, че прѣглеждането на Английската Библия почнато въ 1870 год. е вече свършено. Въ 1881 год. се обнародва прѣгледаниятъ Новий Завѣтъ. Сега най-послѣ се е свършило прѣглеждането и на Апокрифическитѣ книги. Тѣзи книги, разбира се, не съставляватъ частъ отъ Библията, но сѫ били прѣгледани само за въ полза на тѣзи които желаятъ да ги четатъ и изучаватъ.

— *Църкви и жители:* — Въ странѣ дѣто има държавни църкви, числото на построяванитѣ църкви съставлява 33 на сто отъ населението; въ Съединенитѣ Държави на Америка дѣто нѣма държавна религия има 1 църква за всѣки 500 жители.

— *Наука и Любовь:* — Съ тържественъ и достоенъ за дѣлото празникъ Англичанитѣ се освятили новия тунелъ, ископанъ подъ рѣката Темза. Това е тържествуване на науката и цивилизацията. То е още тържествуване на любовта; защото въ врѣме на освещението се събрала такса за прѣминуване отъ по 30 стотинки, за въ полза на една болница за пострадашиитѣ при работенето на тунела.

— *Мракъ и свѣтлина въ Белгия:* — Въ миналия брой споменяхме нѣщо за училищния законъ въ Белгия. Драго ни е сега да споменемъ за едно благородно дѣло въ тази страна. Отъ рапорта на Християнската Мисионерска Църква въ Белгия, една отъ евангелскитѣ църкви, които работятъ въ тази страна, се вижда че има напредѣкъ по всѣкитѣ линии. Членове 5345, повечето излѣзли изъ Католицизма, мѣста за богослужение 110, пастири 28. Всичко сочи къмъ по-свѣтло за Божията работа бѣдѣще въ тази страна.

— *Градъ безъ свѣтлина:* — Рудокопачитѣ на солъ въ Вѣлпчка, Галиция, работятъ нѣколко стотини метра подъ равнището на

земната почва. Тамъ работятъ хиляди работници, нѣкои отъ които отъ нѣколко родове не сѫ излизали никакъ на сълнечна видѣлина. На онази дълбочина тѣ сѫ построили единъ градъ отъ солъ, съ улици, палати, църкви, и пр., всичко осветлено съ електричество.

Не е обаче този единичниятъ градъ безъ слънце. Колко има, които сѫ лишени отъ слънцето на душата, Исуса Христа Спасителя!

— *Библията въ Италия:* — При отнасянето на Валдезкото Богословско Училище въ Италия на 5-и миналий Ноемврий Докторъ Комба челъ слово врѣхъ темата: *Библията въ Италия и главнитѣй приводи.* Слѣдъ него говорили шестима други. Прѣп. Д. Миллеръ разказалъ какъ Библията се тайно внасяла въ Италия мѣжду 1855 и 1861 год. въ Легориъ и какъ Г-нъ Брусъ земалъ по нѣколко екземпляра и ги прѣнасялъ въ Пизанския депозитъ; той разказалъ и слѣдующата анекдота: Случи се веднѣжъ че Г-нъ Брусъ, като изваждалъ на Легориската желѣзнопѣтна ставция билета си за Флоренция, си припомнилъ, че забравилъ да се натовари съ Библии. Той се поспрѣлъ малко, но най-послѣ се рѣшилъ да замине. А именно онзи пѣтъ при пристиганнето му въ Флоренция той билъ притърсенъ отъ глава до крака. Митническитѣ чиновници не намѣрили въ него нищо скрито, и го пуснали. Отъ тогазъ нече не го търсили, и той незабравилъ отпослѣ да си напѣлцона джебчетѣ съ Библии.

— *Една нова Давидова арфа:* — La Revue Missionnaire du Monde (Мисионерскій Прѣгледъ на Свѣта) казва че даже и въ днешно врѣме Давидовата арфа непажда влитѣ духове. Единъ мисионеритъ, Благ. Холманъ, се установилъ напослѣднѣо прѣме въ Сигагъ-Фу, и слѣдъ малко видѣлъ че една разирена тѣла се събрала около дома му за да го испѣди. Надаренъ съ музикаленъ талантъ, той застаналъ три часа съ своята китара на вратата като свирялъ и пѣялъ пѣсни на Шведски, Английски и Китайски. Тѣлпата слѣдъ като изслушала тѣзи пѣсни, се оттеглила; същото нѣщо се повторило въ разни случаи и най-послѣ мисионеритътъ можалъ да остане въ града, който е сега отворенъ за Словото Божие.

ЩО Е ХРИСТОСЪ ЗА МЕНЕ?

Отговорътъ който можемъ да дадемъ на този въпросъ е мърката на нашата сила за показване Христа на други. Ако сме даромъ приели, ний можемъ и даромъ да даваме. Колко знамъ азъ за чръзвичайното величие на Неговата сила къмъ мене лично? Твърдѣ блаженна мисль е, че като се стараемъ да отговоримъ на този въпросъ, ний не трѣбва да гледаме на величието на Неговата сила къмъ насъ, които върваме както можемъ, и викаме: „Господи, помогни на невърството ми.“

О да можахъ да се отворятъ очитѣ на нашето разумѣние отъ Духа Святаго, за да видимъ каква е надѣждата на Неговото призвание, и богатството на славата на Неговото наслѣдие въ святинитѣ! Не е нужно да гледаме до гдѣ сме дошли въ Християнския животъ, нито колко сме сторили, нито даже да гледаме що Той върше вътрѣ въ насъ, но да имаме всѣкога очитѣ си обърнати къмъ извора на живота, и да забравимъ себе си, които сме слаби и грѣшни, при гледането на чудесния Спасителъ.

Нѣма осуждение за тѣзи които сж въ Христа Исуса. Той казва: Ако влѣземъ въ кошарата чрѣзъ Него, който е вратата, ще влизаме и ще излизаме и ще „намираме паша.“ Миръ, расхлада и упокоение се намира въ Него. „На зелени пасища ме упокоява.“ Както овцитѣ лѣгатъ на зелената трѣва само когато се наситятъ, така и душата се „упокоява“ съ сладка тишина, когато е намѣрила задоволителния си дѣлъ въ мира и любовта на Искупителя.

О, колко е блаженна опитността на едно сърдце, което се е прѣдало на пълно на Исуса да бѣде пазено, водено и прѣобразувано отъ Него; да се хвали въ скърби, защото чрѣзъ тѣхъ става търпеливо; да придобие „опитность“, което значи много повече отколкото мислимъ. Да имаме опитность значи, че Богъ ни е испиталъ и е намѣрилъ въ насъ нѣщо, което може да мине прѣзъ огъня и да не се повреди. По този начинъ Той показва величието на Своята сила която преминуваме прѣзъ всѣкакви испити — прѣзъ тъмнина, прѣзъ видѣлина, прѣзъ горѣщина и прѣзъ смръзующи злостастия. Когато очитѣ на нашето разумѣние се просвѣтатъ, ний виждаме ползата отъ дисциплината за да ни открива величието на Него-

вата сила. Испити и дисциплина отъ разни видове не правятъ всѣко сърдце по-добро; тѣ ожесточаватъ нѣкои сърдца, но това никога не става съ сърдце, въ което се позволява на Христа да работи. Дисциплината подъ Неговата блаженна ръка е всѣкога прѣчистителна.

Георгий Фоксъ пише въ своя дневникъ: „Азъ зная Исуса и Той бѣше твърдѣ скъпоцѣнъ за моята душа; но въ себе си намѣрихъ нѣщо което не искаше да стане търпеливо и благо. Азъ направихъ каквото можахъ за да го подчиня, но то бѣше тамъ. Азъ се помолихъ на Исуса да стори нѣщо за менъ, и когато Му прѣдадохъ волята си, Той влѣзе въ сърдцето ми, и исполни всичко което не искаше да бѣде сладко, всичко което не искаше да бѣде търпеливо, и тогазъ Той затвори вратата.“

Отворила ли се е тѣй вратата на твоео сърдце, читателю, за да приемешъ Господа? Затворена ли е за всички други съперници гости, така щото Той да прѣбивае съ тебе сега и въ вѣки?

ТОЙ ПОМАГА НЕЙГДѢ.

„Баща ви у дома ли е?“ попитахъ едно дѣтенце, което сѣдѣше на вратата на нашия селски докторъ.

„Не е“ каза то, „нѣма го.“

„А гдѣ мислишъ, че могъ да го намѣрижъ.“

„Не знамъ, каза то, малко замислено, „Вий трѣбва да го търсите въ нѣкое мѣсто дѣто има болни, повредени, или таквизъ др. . . . Не знамъ гдѣ е, но той помага нѣкъдѣ.“

И азъ се завърнахъ съ тази малка проповѣдь въ сърдцето си. Ако искате да намѣрите Господа Исуса, вий трѣбва да тръгните въ единъ пѣтъ, дѣто да помагате нѣкъдѣ, да подигнете нѣкому товара, и ето! тутакси единъ като Сина чловѣческаго ще се намѣри при васъ.

„Помагашъ ли нѣкъдѣ?“ Ако помагашъ, то често ще намѣришъ, че

„Близу е великиятъ Цѣлитель,
Съчувствителниятъ Исусъ.“

МЛАДАТА СЕСТРА.

Кротката сестрица на едно момченце бѣше на умиране. Дѣтенцето бѣше чуло, че ако може да си набави единъ само лис-

тецъ отъ дървото на живота, което растѣло въ Божията градина, то всѣка болестъ можала да се исцѣри. Никой, обаче, не се намалъ да отиде въ оная градина. защото пътятъ билъ труденъ, и единъ великъ ангелъ пазялъ портата на градината за да не влиза никой смъртенъ. Дѣтето толкозъ обичало сестра си, щото се рѣшило да намѣри градината и да се моли на ангела да му даде цѣлителния листъ. И тъй то минало прѣзъ канари, долини и хълмове, до като при захожданието на слънцето се показала хубавата порта, и то съ съзри на очи искало просбата си на ангела часовий. „Никой не може да влѣзе въ градината,“ отговорилъ ангелътъ, „освѣтъ онѣзи дѣца които е Царьтъ повикалъ, а тебе не та е повикалъ.“ „Само единъ листъ,“ моляло се дѣтето, „единъ само листецъ за да оздравѣе сестра ми. Ще се разгнѣви ли Царьтъ? Навѣрно Той не иска сестра ми да страда тъй и да умре и да ме остави самъ. Смили се, великий ангелъ, и послушай молбата ми.“

Ангелътъ погледналъ на малкия просителъ съ дълбока любовъ и съжаление, и казалъ: „Царьтъ е проводилъ брата ми, ангела на смъртта, да доведе сестра ти при Себе Си. Ако ти се позволи да я задържишь, ще ли ми се обѣщаешъ че ще се грижишь, щото тя никога вече да не легне на болно легло и да не се мъчи отъ тежки болки?“ „Какъ могъ да се обѣщамъ,“ казало зачуденото дѣте. „Даже и най-мъдриятъ лѣкаръ не може да ни запази всѣкога отъ болестъ.“ „Тогазъ ще ли ми се обѣщаешъ, че тя никога нѣма да бжде злочеста?“ попиталъ ангелътъ. „Азъ не бихъ допусналъ това, ако е въ моята сила“, отговорило смѣло дѣтето; „но може би че и азъ даже не бихъ могълъ всѣкога дая направѣ честита.“ „Тогазъ,“ отговорилъ ангелътъ нѣжно, „свѣтътъ въ който ти искашь да я задържишь трѣбва да е печално мѣсто. Сега азъ ще отворя малко портата и ти можешъ за една минута да погледнешъ въ градината, и тогазъ, ако пожелаешъ, азъ самъ ще помоля Царя да даде единъ листъ за исцѣрението на сестра ти.“

И смаяното дѣте погледнало и видѣло гдѣ растѣло дървото на живота, и гдѣ текла кристалната рѣка, и гдѣ стоятъ свѣтлилъ жилища, и гдѣ ходять и се разговарять безсмъртни дѣца подъ свѣтлина по-хубава отъ слънчевата и съ приятели по-любезни отъ земнитѣ, и дѣто любовъ и благословение

царували за всегда. То гледало додѣто очитѣ му се разширили отъ удивление и блѣстѣли отъ радостъ, и, като се обърнало къмъ ангела казало тихо. „Не щѣ да искашъ листа сега. Нѣма мѣсто тъй хубаво като това; нѣма приятелъ по-добъръ отъ ангела на смъртта. Желалъ бихъ да ме земеше и мене.“

И тъй дѣтето се върнало назадъ подъ звѣздитѣ които му свѣтѣли като небесни очи. И като вървѣло една луча отъ свята свѣтлина блѣснала на пътя му, и чудесна музика каквато то никога по-напрѣдъ не бѣ чувало, изпълнило ушитѣ му, и то узнало че златнитѣ врата сѣ отворили за да приематъ сестра му. И когато то видѣло безгласния образъ на сестра си на малкото ъ легло у дома си, то се утѣшило.

ПОСЛѢДНИЙЯТЪ ХЛѢБЪ.

Една жена, на име Г-жа Логанъ, съпруга на прочутия миссионеринъ, Благ. Р. В Логанъ, разказала на послѣдното събрание на Конгрегационалисткия Бордъ въ гр. Брукляинъ, Америка, за едно много трогателно приключение, което се случило въ ранния имъ миссионерски животъ. Още отъ деня на стѣпването имъ на острова тѣ узнали че жителитѣ му били най върли и свирепи челоуѣкоядци. Наближавалъ деньтъ на нѣкой тѣхенъ голѣмъ празникъ, и тѣ се приготвявали да правять угощение, въ което щѣли мнозина да участвувать, и нѣкои съ нетърпение очаквали деня, когато на това угощение щѣли да ядѣтъ бѣлитѣ новодошли хора. Това тѣхно злобно намѣрение тѣ узнали слѣдъ години, когато Християнството си вече пробилло нѣтъ, и мнозина отъ туземцитѣ имъ станали приятели, които сега имъ изваждали на явѣ прѣдишнитѣ адски кроежи, какъ безъ малко останало тѣ да станѣтъ жъртва на смъртта по единъ най-позоренъ начинъ. Но и сами тѣ виждали поведението на язичникитѣ тогава, че е имало нѣкакво съзаклѣние противъ живота имъ, обаче тѣ се прѣдали въ рѣцѣтъ та на Оногова на когото тѣ служили, и Той ги избавилъ отъ злитѣ намѣрения на неприятлитѣ имъ.

Но вижда се, като че по мъчителна смъртъ ги очаквала. Корабътъ, съ който тѣ отишли на острова, билъ имъ оставилъ

доволно храна да имъ стигне до като той пакъ се върне. Г-нъ и Г-жа Логанъ не мислѣли, че ще останатъ само съ тази провизия, но че ще могатъ да земжтъ по нѣщо и отъ островитянитѣ. Обаче послѣднитѣ не само, че се показали враждебни спрямо тѣхъ, и не искали да имъ доставятъ никаква храна, но даже и крадѣли отъ онова което бѣ имъ оставено отъ кораба. Храната отъ день на день намалѣвала, и най-послѣ само единъ чувалъ брашно останалъ. „Съ каква грижа съмъ го пазила“, казва Г-жа Логанъ, и „до днесъ още се го помня.“ Врѣме било за кораба да прѣстигне, но врѣмето било бурно и брѣгътъ много опасенъ и за това се бавилъ. Брашното всѣкой день оставало все по малко, и напразно тѣ ходѣли да гледжтъ да ли ще се види мачтата на кораба, който щѣлъ да ги увѣри че помощъ имъ идѣла. Най-послѣ джнѣто на чувала се видѣло. Имало брашно само за единъ хлѣбъ. Вѣрата имъ въ Бога не оскудѣвала, но чрѣзмѣрно била испитана. Тѣ колицичили и се прѣдали на грижата Божия. Тогава Г-жа Логанъ истърсила послѣднѣто брашно отъ чувала, както Сарептската вдовица, която нагостила пророкъ Илия, замѣсила го и казала, че ако е волята Божия, тѣ да го изѣджтъ и да умржтъ. Но Богъ ималъ работа за тѣхъ още за много години. И когато послѣдниятъ хлѣбъ се печалъ, многоочакваниятъ корабъ, който щѣше да имъ достави храна, се задалъ отдалечъ и прѣзъ нея вечеръ, съ сърдца препълнени, мисионерицѣтъ и съпругата му благодарили на Бога, и отъ радостъ плакали за прѣзобилната Божия милость и грижа надъ тѣхъ.

Г-нъ и Г-жа Логанъ живѣли да видятъ плода на своитѣ трудове. Голѣмо множество чловѣкоядци станали истинни любители Божии.

ЕВГЕНИЙ МЕНЕГОЗЪ.

Съ дълбокъ взоръ и голѣма способностъ този богословъ се е прѣдалъ на изучаването на Ново-Завѣтното богословие. Добрѣ ще бжде да дадемъ тукъ нѣкой отъ неговитѣ идеи относително Посланието къ Евреемъ. Той мисли че авторътъ му е Аполосъ, или другъ нѣкой който билъ приелъ Иудейско-Александрийско образование; но е билъ дълбоко впечатленъ съ прѣвъсходството на

Христианския надъ Иудейския взглядъ за свѣта. То принадлежи на втория Христиански родъ, но е било писано прѣди разорението на храма, вѣроятно между 64 и 67 год. слѣдъ Христа. То е прѣдупрѣдително писмо до Иудейски Христиани, които сж били въ опасностъ да отстѣпятъ отъ Христианството по причина на забавянieto на второто пришествие Христово, и е било назначено да ги привърже по-тѣсно съ Христианската община. Авторътъ на посланието е знаалъ за Христа по прѣдание. Христовата мисия била жъртвованieto на Неговия животъ за прощението на грѣхове. Исусъ ни освобождава отъ всичкитѣ незадоволителни срѣдства които благочестивитѣ отъ ветхия завѣтъ се употребявали за да се приближжтъ при Бога. Въ какво състои Христовата жъртва за освобождение на вѣрующия Менеозъ не може да узнае отъ посланието. Но не е въ замѣстническо прѣтърпяване наказание. Ползитѣ отъ Христовата жъртва се присвояватъ чрѣзъ вѣра, която посланието описва безъ отношение къмъ оправдаването, и безъ нѣкакво протипоставяние на способа за оправдание чрѣзъ дѣла, като повѣрителна и постоянна покорность въ надѣжда. И Павелъ и авторътъ на посланието къ Евреемъ признаватъ значението на закона въ Божие провидѣние, както признаватъ и неговото изпълнение въ Евангелието. Но посланието къ Евреемъ рѣзко отбѣлжва разликата между Ветхия и Новия Завѣтъ. Евангелието е истината и съвършенството на закона. Прѣди всичко, ако и малко неясно, явява се като заденъ планъ на всичкитѣ тѣзи идеи първобитното Христианско ожидание за единъ раненъ край на всичко, което става религиозно цѣнно отъ такива фигури като сжбботниятъ покой, идеята за наслѣдство, Божиятъ градъ и небесниятъ Иерусалимъ. Авторътъ на посланието не постѣпвалъ като догматикъ, но като Вѣтхо Завѣтенъ Библейски Християнинъ, при достиганieto до своитѣ заключения. Вѣроятно той е зависилъ непосредствено отъ Филона за книжовната форма на своето творение. Влиянието на посланието върхъ историята на Христианското вѣроучение не било толкозъ голѣмо колкото онова на Павловитѣ послания. При все това всеобщото признание, що е приело, доказва силата му повече като религиозно нежелани като интелектуално или нравствено списание.

Наука и Механика.

Нова Комета: — На 16-й миналий Ноемврий Г-нъ Пертинъ, астрономъ при Ликстата обсерватория, открилъ въ сѣзвѣздието Дѣва една комета снабдена съ блѣскава опашка. Тя се вижда на Истокъ къмъ 4 часа сутрина, нѣ се направлява къмъ сѣверния полюсъ.

— *Работата на пѣсечнитъ червеи:* — Нѣма натуралистъ — така ни се иска да вѣрваме, който да не е чель любопитното и забѣлжително списание Дарвиново връхъ земнитъ червеи, и да не се е чудилъ на твърдѣ важната работа, която се върши отъ тѣзи малки животни. Г-нъ Ч. Дейвисонъ си е начѣрталъ подобно изслѣдване въ *Science Gossip* относително обикновенния червей на морскитъ пѣсечни брѣгове по морския отливъ. Този червей се нарича *Arenicola piscatorum* и рибаритъ често го употребяватъ за примамване на риби. Всѣкой е можалъ да забѣлжи, въ разнообразно изобилие конуситъ или купинца испражнения, които се распознаватъ тѣй ясно на повърхността на пѣсѣка, щомъ послѣдния се открие: тѣзи купинца сѣ работа на червентъ *Agricolas*, които ги произвеждатъ съ сжщия механизъмъ както земнитъ червеи. Г-нъ Дейвисонъ е прѣброявалъ и прѣтеглилъ нѣколко пѣти тѣзи испражнения на познати повърхности, и заключава, че тѣжината на пѣсѣка извлечанъ на повърхността, е срднѣо число на хектаръ около 6000 килограмма. Но даннитъ на Г-на Дейвисона сѣ твърдѣ непълни, както и самъ той признава. Тѣй, за примѣръ, той не знае дали испражненията, що се намиратъ на висока вода сѣ биле произведени подъ водата, прѣди послѣдната да се е била оттеглила, или послѣ. Намъ се вижда малко вѣроятно, че испражненията сѣ почнали по-напрѣдъ, защото тогазъ твърдѣ малко отъ тѣхъ щѣхъ да останѣтъ, тѣй като морскитъ отливъ безъ друго щѣше да ги убие, и по-вѣроятно е че болшинството се произвежда слѣдъ като се оттегли водата. Но червентъ произвеждатъ ли и подъ водата, на приливъ? Това е вѣроятно но ний не знаемъ нищо за това.

— *Впрѣгателни кучета:* — *Земледѣлската Лѣтопись* (*Chronique Agricole*) на кантона Во благоприетствува на идеята да се оползотворява кучето като впрѣгателно животно. Всѣкой знае ползата която Ескимосцитъ из-

вличатъ отъ това животно отъ гледната точка която ни занимава. Който е пѣтувалъ изъ Европа видѣлъ е кучета да работятъ. Въ Саксония, въ Австрия, въ Белгия и даже въ сѣверна Франция впрѣгатъ кучета въ малки колѣца, които тѣ теглятъ съ забѣлжителна дързостъ. Въ Белгия, дѣто ползотворението на кучето за впригание е нѣщо обикновенно, имало е прѣди малко твърдѣ интересна изложба на впрѣгателни кучета. Има кучета които зематъ нѣколко пѣти въ седмицата 40 километра, като теглятъ 300 килограмма; друго куче което се вприга съ други двѣ кучета пѣтува, 27 пѣти на мѣсець до Брюкселъ, като тегли 500 килограмма стока: всичко 1000 килограмма на мѣсець и 130 тонна на година. . . . Навѣрно кучето може да принесе добри услуги като впрѣгателно животно, но неговитъ многочисленни приятели ще се подвоумятъ негли да го вкаратъ въ този пѣтъ. Тѣ знаятъ колко чловѣческото животно може да бѣде жестоко и зло, и идеята за страданията, които горкото животно ще има да търпи, не е отъ естество да ги пасърдни.

— *Движенията на земния полюсъ.* — Наблюдения на географическата ширина сѣ били направени въ десетъ станции, отъ 1891 до 1894 год., и Г-нъ Хелмартъ, професоръ и директоръ на Берлинския геодезически Институтъ е съобщилъ резултатитъ на тѣзи наблюдения на геодезическия Конгресъ, държалъ въ Инспрукъ прѣзъ миналий мѣсець.

Тѣзи резултати сѣ прѣдставени отъ двѣ криви линии които прѣдставляватъ движенията на земния полюсъ. Първото е резултатъ на 15 мѣсецно наблюдение (отъ Юний 1891 до Септемврий 1892 год.) направени въ слѣдующитъ седемъ станции: Пулковъ, Прага, Берлинъ, Стразбургъ, Роквилъ, Санфранциско, Хонолулу. Второто се достави отъ измѣренията направени въ продължение на 21 мѣсець (отъ Октомврий, 1892 до Юний 1894 год.) въ тритъ станции Казанъ, Стразбургъ и Витлесмъ (Пенсилванія).

Положенията на полюса отбѣлжени на кривата линия въ началото на всѣкъ мѣсець, показватъ че тази точка се измѣства като се върви отъ Западъ къмъ Истокъ, по единъ видъ леводвижущъ се спиралъ, или въ посока противна на показателитъ на единъ часовникъ, съ промѣнлива бързина. Отъ 1891 до 1894 год. широчината (амплитудата) всѣкога се е намалявала, и извиванията на спи-

ралнитѣ линии се сѣ свивали. Въ сѣщото врѣме голѣмата ось на елипса се е обърнала около 90° , като е прѣминала на источния меридианъ отъ 70° въ оъзи на 100° Истокъ.

Споредъ Bulletin Astronomique (Астрономически Булетинъ) Г-нъ Маркизъ астрономъ въ Берлинъ, който дълго врѣме е изучавалъ този въпросъ, вѣрва, че би било достатъчно да се организира една интернационална служба въ четири станции разпрѣдѣлени симметрически на единъ п сѣщи паралелъ, за да установятъ положително измѣстванията на полюса и въ послѣдствие да се направятъ за какъвъ да е пунктъ на земята измѣненіята въ широчината, познаването на които много интересува астрономитѣ.

Една постоянна служба отъ този видъ би позволила много да се оползотворяватъ способитѣ на наблюдение и да се прѣмаханатъ систематически погрѣшки.

— *Електрическо Орание*: — Оранитосъ пара не се види да е напрѣднало много до сега: причината е че има несгодиности които не позволяватъ употребението му освѣнъ въ земи отъ голѣмо пространство. Електрическитѣ мотори видни се по-добрѣ да прилѣгатъ на специалнитѣ нужди за които се касае; тѣзи мотори сѣ леки и лесно се носятъ, тѣ могатъ при това да се оползотворятъ на голѣмо расстояние отъ извора на енергията; ва това мислимъ, че ще бѣде интересно да въспроизведемъ нѣкои свѣдения доставени отъ консула на Съединенитѣ Държави въ Лайпцигъ по инсталациитѣ отъ оъзи видъ, които почпуватъ, види се да се распространяватъ въ Германия.

Три фактора трѣбва да се иматъ прѣдъ видъ: изворътъ на енергията, съобщавание движението на оралото съ своя електромоторъ.

За малкитѣ чифликъни изворътъ на енергията е обикновенно единъ локомотилъ отъ 8 до 12 конска сила снабденъ съ единъ регулаторъ колкото е възможно почувствителенъ, щото да не допуца твърдѣ голѣми измѣненія въ бързината. Този локомотилъ ще кара едно динамо поставено на едни колца, което носи въ сѣщото врѣме, навито на едно кросно въртено ортомата назначена да прѣдава тока.

Локомотилътъ и динамото сѣ установени близу до нивата която се оре и ортомата се развива тѣй, щото да позволява движе-

нията на оралото. За да се избѣгне съприкосновението съ почвата ортомитѣ се подкрѣпятъ отъ мѣсто на мѣсто отъ малки колца твърдѣ подвижни.

Оралото е съ двоенъ палешникъ; то е установено тѣй щото да може да прави бразди отъ 25 до 28 сантиметра дълбоки, и единъ електромоторъ, движението на който се прѣдава на едно колело което върви покрай единъ прострянъ синжиръ напрѣко въ нивата вързанъ за двата края.

Въ голѣмитѣ инсталации може челоуѣкъ да си служи съ една машина неподвижна за да кара диматото; токътъ тогазъ се при-вожда въ нивата за орание отъ два мѣдни проводника носени на колчета, и на които дължината е отъ 800 до 1000 метра. Оралата иматъ въобще 4 палешника, но тѣ сѣ каратъ по сѣщия начинъ както оъзи съ 2 палешника.

Цѣната на електрическото орание за обикновеннитѣ имѣния сѣ сбита почва е отъ 23.60 лева на хектаръ вмѣсто 37.50 лева въ случантѣ, дѣто се употребяватъ волове. Истина е че тази цѣна остава на страна поуката на локомотила, но тя съдържа всичкитѣ други разности. За голѣмитѣ имѣния цѣната даже пада на 21.85 лева на хектаръ. Разбира се, че тѣзи цѣни нѣматъ нищо абсолютно и различаватъ споредъ естеството на почвата въ твърдѣ широки прѣдѣли; тѣ показватъ обаче че употребението на електричеството доставя неотрицаеми прѣимущества

— *Никрагванскиятъ каналъ*: — Комисията назначена отъ правителството на Съединенитѣ Държави за да прѣгледа прѣдложенитѣ проекти за Никрагванския каналъ, е свършила работата си, и е дала своитѣ заключения и впечатления.

Тя достигва до този резултатъ че не може въ този моментъ да си състави опрѣдѣлени заключения; придобититѣ данни сѣ недостатъчни, и извършенитѣ прѣдварителни работи сѣ недостатъчни. Комисията оцѣнява че цѣната на работитѣ ще бѣде около 700 милиона, а Дружеството прѣдвиджда една сума на половина по-малка. Рапортътъ на комисията се живо критикува отъ всѣка страна, отъ техническа гледна точка, и общото заключение на компетентни лица е, че прѣдлагаемитѣ планове сѣ неприимлими, и не заслужаватъ да се осъществятъ.

Селско Стопанство.

УПРАВЛЕНИЕТО НА ОБОРИ ЗА КРАВИ ЗИМНО ВРѢМЕ.

Нареждайте обора съ удобства за хранение и грижане за кравитѣ като централната идея. Единъ оборъ който има двѣ дебелени дъски съ дебела мукава измежду е по-сухъ и по-топлъ нежели каменни стѣни. Единъ пръвожгленъ плѣвникъ съ два дълги реда за крави единъ срѣщу други, е най-желателенъ. Оставайте доволно мѣсто за вкарване, на пода (дюшемето) дѣто ще се хранятъ, сѣщо и задъ всѣкъ редъ крави, доволно мѣсто за причистване тора имъ. Направѣте здавнето по-голѣмо отколкото трѣбва, или скроете го така щото да може лесно да се разширява. Туряйте много прозорци. Южната страна на плѣвника да бѣде повечето отъ стѣкло, Оборътъ да се направи стегнатъ, тѣй щото когато температурата е 10 или 15 градуса подъ zero твърдѣ малко да замръзва нѣщо вътрѣ. Не трѣбва отъ друга страна да се държи толкозъ топло щото като се отварятъ вратата да се дига пара. За да се прѣчистюва въздуха оборътъ трѣбва грижливо да се провѣтрява чрѣзъ вентилатори (снаряди за провѣтряване). Наредѣте пода (дюшемето) отъ четири до петъ крака на дължина, понеже тази ще бѣде разликата между най-младата юница и най-старата крава. Улукътъ нека бѣде шестнадесетъ палца широкъ и шестъ палца дълбокъ. Ако е възможно, то да има задъ улукъ доволно мѣсто за вкарване кола. Направѣте яслата 24 палца широка. Таванътъ трѣбва да бѣде шестъ и половина или седемъ крака високъ.

Измежду пужднитѣ нѣща за въ обора за крави е метлата. Нѣка има двѣ метли. Едната за мѣтене пода, дѣто се държи храната, а другата за чистене мѣстото задъ улукъ. Дръждте пода чистъ и сегисъ тогисъ измитайте стѣнитѣ и тавана за прѣмахване прахъ и паяжина. Употрѣбвайте доволно слама за постилане на кравитѣ. Ако е нарѣзана още по-добрѣ, понеже тогазъ по-добрѣ попива. Гледайте улукътъ да не пропуца вода, и упорѣбвайте въглещна пепель или талашъ за попивание мокротата, която сламата не може да поспе. Гипсътъ е много добръ за прѣдпазване отъ лоши мирисми. Прѣскайте нѣколко стотини грам-

ма гипсъ врѣхъ сламата за постилане прѣди всѣко доение и забѣлѣжѣте дѣйствието. Той ще увеличи и цѣлата на тора.

Имайте си редовни часове за хранение и доение и строго ги пазѣте. Нареждайте си работата тѣй, щото кравитѣ да се оставятъ да си почиватъ прѣзъ една частъ отъ врѣмето. Бѣдѣте добри къмъ тѣхъ, не дѣйте прави нищо което би ги раздражило, защото това ще всѣкога да има за слѣдствие изгубване на млѣкото. Турайте имъ соль всѣки денъ на достъпно за тѣхъ мѣсто. Добрѣ е да се пуцатъ на вѣнъ всѣки денъ за малко. Отъ това тѣ ще се ползунатъ.

Горнитѣ правила сѣ особно приенособени за притѣкатели на чифлици; но тѣ сѣ полезни и за всички скотовѣдци. Намнитѣ селяни трѣбва да се учатъ да се грижатъ по-добрѣ за воловетѣ и кравитѣ си. Тѣхнитѣ трудове нѣма да останатъ невѣзнаградени. При земледѣлческитѣ конкурси ще се даватъ награди на онѣзи които прѣдставятъ най-добри крави и волове. Трѣбва тоже да се зематъ и мѣрки за подобрене на породитѣ у насъ.

Спаргелъ зимно врѣме: — Твърдѣ малко топлина се изисква за да възбуди рѣстеніето на спаргеля, и понѣкогашъ е желателно да се замѣстятъ креватинки стари растенія съ нови. Въ този случай старитѣ корени могатъ да се извадятъ и да се турятъ въ една подница или нѣкое мѣсто дѣто могатъ да се защитятъ отъ мразъ спаргелевитѣ изданки, да изникнатъ единъ мѣсець или два прѣди да се добиятъ отъ отворената земя. Тѣ могатъ да се турятъ твърдѣ наблизу единъ до други, тѣй щото много спаргелеви изданки могатъ да се добиятъ отъ сравнително малко пространство; но тѣзи корени не се считатъ че иматъ много стойностъ слѣдъ като се земе отъ тѣхъ една беридба по този начинъ. Ревеневитѣ корени могатъ да се направятъ да произвеждатъ ранни стебла почти по сѣщия начинъ.

Събирайте яйчинитѣ чурупинки прѣзъ пролѣтѣта и лѣтото изсушѣте ги прѣзъ анматъ, смазвайте ги и давайте ги на кокошкитѣ. Смазани кокали и стѣкло сѣ полезни, но по-трудно се приготвяватъ.

Домакинство.

ГРИЖАТА ЗА МЛЪКО ЗА МАЛКИ ДѢЦА.

Извънредна грижа трѣбва да се полага отъ домакинята за млѣкото което се дава като храна на малки дѣца; тя трѣбва да внимава щото млѣкото да бѣде съвършено прѣсно. Ако млѣкото което продавачътъ доставя не е напълно каквото трѣбва да бѣде, испратѣте мостра отъ него на санитарнитѣ власти за прѣглеждане и ги помолѣте да спрѣтъ злоупотрѣблението. Намѣсата на послѣднитѣ ще помогне много повече за всегашното прѣмахване на злото нежели частнитѣ протести отъ единъ мющерия противъ продавача. Помагайте на санитарнитѣ власти по всевъзможенъ начинъ за да принудятъ млѣкопродавачитѣ да пазятъ закона и да почитатъ правата на публиката. Млѣкото назначено за дѣца не трѣбва да се държи въ единъ съсѣдъ, но щомъ влѣзе въ кѣщата трѣбва да се распрѣдѣли въ стѣкла по 100 или 200 грамма, съвършено чисти и прѣдварително стерилизирани. Стѣклата трѣбва веднага да се затулятъ и да се турятъ въ едно санджче съ ледъ и да се държатъ тамъ додѣ се употрѣбятъ. Лѣтно врѣме по-добрѣ е, прѣди да се турятъ въ санджчето съ ледъ да се стопли млѣкото въ стѣклата до 160 градуса Фаренхайтъ около 15 или 20 минути за да се убиятъ бактериятъ, които млѣкото може да съдържа. Това може да стане като се турятъ пълнитѣ стѣкла въ единъ съсѣдъ топла вода която да стига до гърлото на стѣклата и тогасъ да се тури на топла печка до около половинъ часъ. Стѣклата тогасъ трѣбва да се извадятъ отъ съсѣда и да се турятъ на хладно мѣсто нѣколко минути прѣди да се сложатъ въ санджчето съ ледъ. Когато е врѣме да се нахрани дѣтето, извадѣте стѣклото отъ санджчето съ ледъ, стоплѣте го, извадѣте бушона (затикалката) и турѣте съвършено чиста стерилизирана ластична цицка на устата на стѣклото. Избѣгвайте ластични тръби и сложни цицки, които е твърдѣ трудно, ако не съвсѣмъ невъзможно, да се държатъ съвършено чисти и свободни отъ микроби въ топло врѣме. Никога не правѣте погрѣшката да употрѣбявате сѣщото стѣкло за двѣ отдѣлни хранения; хвърляйте млѣкото което остава. По този начинъ, който не задава

големъ мѣжнотии, животътъ и доброто здравие на много дѣца хранени съ стѣкло може да се избави, даже и въ най-горѣщото врѣме и посрѣдъ най-нездравословни окружения.

Край на статията „Урѣ Халдейскій.“

(Продължение отъ стр. 183)

Най-интереснитѣ плочи намѣрени въ тѣзи страни сѣ така нарѣчени пливови плочи употрѣбавани отъ голѣми търговски фирми. Около 70 отъ тѣзи плочи сѣ биле открити още въ 1856 год. отъ, Г-на Лофтуса, при *Тел-Сифрз*, градецъ който е зависелъ отъ Урѣ. Д-ръ Бѣджъ, при посѣщението си на Вавилонъ въ 1888 година намѣрилъ много отъ тѣзи търговски плочи. Тѣ били отъ Урѣ, Ларса, и Сиппара, гдѣто фирмата Зинн-Истаръ имала клонове. Въ тѣзи древни търговски записки, ний четемъ за поземелни агенти, искатели, наемание роби, даване и земяне подъ наемъ кѣщи и земи.

Странно е, наистина, дѣто при всичкитѣ тѣзи фактове, има критици на Ветхия Заветъ, които считатъ Авраама и даже Моисея за митически (баснословни) същества, прости герои, създадени отъ поета. Свѣтътъ не е толкозь младъ, колкото искатъ да го направятъ нѣкой учени мъже, нито сѣ били варварски всичкитѣ народи на древността. Удивително е на какви слаби доводи построяватъ нѣкои хора теория съ тежъкъ връхъ, теория която не се подкрѣпва отъ нищо друго освѣнъ отъ собственитѣ имъ мнѣния. Повѣстѣта за Авраама, както се разказва въ книгата Битие, има звѣна на истинска история, и нѣма достатѣчни причини за напуцание стария възгледъ, че Моисей билъ авторътъ на Петокнижнето.

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ ЗА 1896 ГОД.

Молимъ читателитѣ да прѣчетатъ обявлението на втората страница на корицитѣ за подобренията, които имаме намѣренне да направимъ за настѣпающата 1896 година.

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ,

Издава Методистната Епископална Миссия, Руссе.

Отговорникъ: СПАСЪ ДИМИТРОВЪ.

Руссе, Печатница „НАДЕЖДА“.